మూడు కత్తులు-రెండు హత్యలు

బొమ్మిడి అచ్చారావు

"చీకటి పడుతోంది, పోదామా?" అన్నది వసంత చేతికంటిన ఇసుక దులుపుకుంటూ.

సముద్రంవంకే తదేక దీక్షతో చూస్తూన్న ప్రభాకరం ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు.

"ఇంకా కాసేపు కూచుందాం. పోయి చేసేదేముంది?" అన్నాడు భార్య కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"నాకిక బోర్ కొడుతోంది బాబూ!"

"బీచ్‌లో బోర్ కొట్టడమా? అంటే నీ మనసు ప్రకృతి సౌందర్యంవైపు మొగ్గటంలేదన్నమాట!?"

"అలా కాదు. ఎందుకో మధ్యాహ్నంనించి కాస్త తల నొప్పిగా వుంది."

"మరి బీచ్‌కి ప్రపోజ్ చేసింది నువ్వే కదా. వద్దంటే ఇంటిదగ్గరే ఉండిపోయేవాళ్ళం కదా. వారానికి ఒక ఆదివారం — సెలవు. సరదాగా గడపాలనుకునేసరికి నీకీ తలనొప్పి ఒకటా? సరే పద, పోదాం" అయిష్టం

గానే లేవబోతున్న ప్రభాకరాన్ని చేయిపట్టి ఆపింది వసంత.

"సరే, మరో అరగంట వుందాం" అన్నది.

బీచ్‌లో రకరకాల జంటలు కన్నుల పండువుగా తిరుగుతున్నారు. చాలామంది తిరుగు ప్రయాణ మవుతున్నారు. అసలే బీచ్ ఊరికి దూరం. అయినా బీచ్ అని చెప్పుకోవటానికి కాకినాడలో ఏమీ ఉండదు.

ఆదివారం మాత్రం జంటలు జంటలుగా యువతీ యువకులు అక్కడ కాసేపు విహరిస్తుంటారు.

ప్రభాకరం దృష్టిని ఓ హిప్పీ జుట్టు యువకుడు ఆకర్షించాడు. అతను చాలా సేపట్నుంచి వీళ్ళిద్దరివంక నే చూస్తున్నాడు.

ముఖ్యంగా వాడు చూస్తున్నది వసంత నే అని ప్రభాకరం గమనించాడు. వసంత అతడిని గమనించినట్టు లేదు. వాడు ఆమె నే అంత పరీక్షగా ఎందుకు చూస్తున్నట్టు?

ప్రభాకరం చూసినపుడల్లా ఆ జుట్టుపోలిగాడు చూపులు తిప్పేసుకుంటున్నాడు. అందుకే వసంత వెళ్ళి పోదామన్నా ప్రభాకరం ఇష్టపడలేదు. వాడి విషయం ఏమిటో చూడాలి! ఇంకా వాడు సంస్కారహీనంగా అలాగే చూస్తూంటే కాలరు దొరకపుచ్చుకుని నాలుగు ఉతికి వెయ్యాలి! ఆవేశంతో అతని గుప్పెళ్ళు బిగుసుకున్నాయి.

ప్రభాకరం చూపు కాసేపు పక్కకు మళ్ళింది. రెండు నిమిషాల తర్వాత మళ్ళీ హిప్పీగాడివంక చూశాడు. వాడు ఆ స్థానంలో లేడు! ఏమయినట్టు?

చటుక్కున పక్కకు చూసిన ప్రభాకరానికి వాడు

తమపక్కనించే వెళ్తూనట్టు కనిపించాడు. వెళ్తూ వెళ్తూ, వసంత పక్కనే ఏదో కాగితం ఉండచుట్టి పడేశాడు.

తను చూడటంలేదని వాడి నమ్మకం! కాని, తన దృష్టిలో పడిపోయింది వాడు చేసిన పని! వెంటనే వాడ్ని పట్టుకుని సంగతేమిటో తేల్చేయాలనుకున్నాడు. కాని కంగారు పడకూడదు, అసలు వాడు వసంత పక్కన పడేసిన చీటీ ఏమిటో, అందులో ఏముందో చూడాలి!

కాగితం ఉండను వసంత గమనించినట్టులేదు. తన లోకంలో తనుంది. తన క్లాస్ మెట్సు, వాళ్ళ వెలుగుళ్ళు ఏయే హోదాల్లో వున్నదో చెప్పుకుపోతోంది. ప్రభాకరం ఊ కొడుతూనే యిదంతా గమనిస్తున్నాడు.

ఆ కాగితం వసంత చూడకుండా తను చేజిక్కించుకోవాలి. అందులో ఏముందో చూడాలి! బహుశా వాడు వసంతకి బాగా తెలిసినవాడే అయివుండాలి. వసంతకేదో సందేశం అందించాడు. వసంత గమనించిందో, లేక గమనించే తనకి అనుమానం రాకుండా నాటకమాడుతుందో అర్ధంకాకుండా వుంది.

ప్రభాకరం చేతులానించి కూచున్నాడు. వసంత వీపు మీదుగా చెయ్యిసాచాడు. కాగితం అందలేదు. తలకింద చేతులు పెట్టుకుని యిసుకలో పడుకున్నట్టుగా వెల్లకిలా పడుకున్నాడు. ఎడమచెయ్యి సాచాడు. కాగితం ఉండ అందింది. గుప్పెట్లో చిక్కించుకుని, రెండు చేతులూ తల కిందకి తెచ్చున్నాడు.

వసంత వున్నట్టుండి అతనివేపు తిరిగి, "ఏమిటి శేష పాన్పు అలంకరించారు! ఇది పాలసముద్రంకాదు; చేపల సముద్రం. ఆ కంపంతా తలకి అంటించుకోకండి" అన్నది హాస్యంగా.

ఆమె జోక్ని ఆనందించే స్థితిలో లేదు ప్రభాకరం. ఏదో బలవంతాన పెదాలమీద నవ్వు తెచ్చుకున్నా అతని మెదడులో విమానాల రొద హోరెత్తిపోతోంది.

ఆ చీటీలో ఏముంది? చీటీని మెల్లగా షర్టు జేబులోకి తోసేశాడు. ఇక్కడ కాదు - తీరిగ్గా యింటి దగ్గిరెక్కడో దాన్ని చదవాలి. తనచాటు మాటున వసంత సాగిస్తున్న వ్యవహారమేమిటి?

వసంతతో తనకి పెళ్ళయి రెండేళ్ళయింది. అంత క్రితం ఆమె గురించి తనకి తెలియకపోయినా, పెద్దలు కుదిర్చిన పెళ్ళి! మంచి చెడ్డలు, కుటుంబ సంప్రదాయం అన్నీ బాగా చూసుకున్నాకనే తన పెద్దలు ఈ పెళ్ళి నిర్ణయించారు. తనకి కూడా పెళ్ళి చూపుల్లో వసంత రంభలాగా కనిపించింది. రూపవతేగాక, గుణవతి కూడానని యీ రెండేళ్ళ సంసార జీవితంలోను తను గమనించి తన అదృష్టానికి మురిసిపోతున్నాడు.

ఆమె బియ్యే చదువుకుంది. తన అభిప్రాయాలను గౌరవిస్తుంది. తనతో సినిమాలకి షికార్లకి తిరుగుతుంది. సోషల్ మూవింగ్ తెలిసిన స్త్రీ. ఇంతకాలం తను ఆమె నడతను గురించి ఏనాడు చెడ్డగా వూహించను కూడా లేదు. తను ఆఫీసుకి వెళ్ళి తిరిగొచ్చేవరకు తన కోసమే ఎదురుచూస్తూ ఉంటుంది! తను ఓ గంట యింటికి ఆలస్యంగా వస్తే భరించలేదు.

అలాంటి వసంతను అనుమానించటానికి మనసు అసలు ఒప్పుకోవటంలేదు. ఏవో యిలాంటి నంగనాచులు ఎంతకైనా తెగిస్తారు! మొగుడు చాటున రంకు సాగిస్తున్న పతివ్రతలు తనకి చాలామంది తెలుసు. ఈమె అందులో ఒకతె కాకూడదా?

ప్రభాకరం తల సుత్తులతో కొట్టినట్టు దిమ్మెక్కి-పోయింది.

"ఇక పోదామా?" అన్నది వసంత లేస్తూ.

ప్రభాకరం తనూ లేచాడు.

వసంత ఆ చీటీని గమనించలేదని అర్థమైపోయిందతనికి. ఆ హిప్పీగాడిని గమనించే వుంటుంది; అయితే వాడు చీటీ అక్కడ పడేసినట్టు గుర్తించి వుండదు! వాడు తన దృష్టిలో పడిపోయాడు.

2

ఇంటికొస్తూనే, బట్టలు మార్చుకుని బాత్ రూంలోకి దూరాడు ప్రభాకరం.

కాగితం వుండని విప్పాడు. అల్లిబిల్లిగా అలికేసినట్టున్నాయి అక్షరాలు.

"వీనూ! బొత్తిగా ఉపవాసం పెట్టేస్తున్నావు. నేనంటే మోజు తగ్గిపోయిందా? రేపు మధ్యాహ్నం పదకొండు గంటలకి నీకోసం డ్రీమ్‌లాండ్ లాడ్జిలో ఇరవై ఎనిమిదో నెంబరు రూంలో ఎదురు చూస్తూంటాను. వస్తావుకదూ!

—నీ శ్యామ్."

ఉత్తరం చదువుతూనే కోపంతో నిలువెల్లా కంపించిపోయాడు ప్రభాకరం! ఎంతకి తెగించింది? అయితే తన చాటుగా యిన్నాళ్ళు వ్యవహారం సాగిస్తున్నదన్నమాట!

తను ప్రాణానికి ప్రాణంగా ప్రేమిస్తున్న వసంత ఇంత దిగజారిపోయిందనుకోలేదు. తను ఆమెకేం లోటు చేశాడు? అడిగినది లేదనకుండా కోరిన చీరలు, అప్పుడప్పుడు చిన్న చిన్న బంగారు వస్తువులు కొంటున్నాడు. ఆమె కూడా ఎన్నడూ అసంతృప్తి వ్యక్తపరచలేదు.

తనమీద వలకపోస్తున్న ప్రేమ ఉత్త బూటకమన్న మాట! హు, ఆడదాన్ని నమ్మకూడదని అంటారందుకే కాబోలు!

ప్రభాకరం అప్పటికప్పుడే ఓ నిర్ణయానికొచ్చాడు. సరే, ఆ శ్యాంగాడి సంగతేమిటో తేల్చెయ్యాలి! వాడ్ని కలిస్తే అన్ని సంగతులూ బయటికొస్తాయి.

"ఏమిటండీ, ఎంతసేపుంటారు ఆ బాత్రూంలో? ఆకలికావటంలేదా? నేనిక్కడ వడ్డించి కూచున్నాను." అన్నది వసంత బయటనుంచి కేకపెడుతూ.

తలుపు తెరుచుకుని బయటికొచ్చాడు.

"అదేమిటి, స్నానం చేస్తున్నారనుకున్నాను, ఎంతకీ రాకపోతే! ఏం చేస్తున్నారేమిటి లోపల?" అన్నది నవ్వుతూ వసంత.

ఛీ, సిగ్గులేకుండా ఎలా నవ్వుతోందో! ఎవడినో మరిగి, అది బయటపడకుండా ఎంత చక్కగా నాటకమాడుతోంది? అంతగా వాడంటే పడి చచ్చేది తన నెందుకు పెళ్ళిచేసుకుంది? తన జీవితంలో ఎందుకు నిప్పులు పోసింది? పండంటి తన జీవితాన్ని ఎందుకు నాశనం చేసింది?

తన భావాలు బయటపడకుండా "నాకీపూట ఆకలిగా లేదు, నువు భోంచేసెయ్యి" అంటూ గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఛీ, దాని చేతికూడు తినటమంటేనే ఒళ్ళు కంపరమెత్తిపోతోంది. తనకేదో రోజు ఇంత విషం కలిపేస్తుంది తిండిలో లేదా, ఏ స్లోపాయిజనో ప్రతిరోజు అన్నంలో కలిపేస్తుంది. తన అడ్డు తొలగించుకోవటానికి అనుమానం రాకుండా ఏమైనా చెయ్యగలదు! తన కళ్ళ

గప్పి, తను ఇంటలేని సమయంలో రంకు సాగిస్తోందన్న మాట, వగలాడి!

వెనకాలే వసంత గదిలోకి వచ్చేసింది.

"ఇందాకటి వరకు బాగానే వున్నారుగదా! ఇంతలో ఏమయింది? కడుపునొప్పిగాని వస్తోందా? అయినా మధ్యాహ్నం ఎప్పుడో తిన్న తిండి. ఆకలి వెయ్యక పోవట మేమిటి?" అన్నది అతని చెయ్యిపట్టుకుని పొట్ట మీద తల ఆనించుతూ.

అతను వదిలించుకున్నాడు. "చాల్లే సరసం! ఓ పక్క నాకు వంట్లో బావుండలేదంటే వేళాకోళంగా వుందా?" అన్నాడు తీవ్రంగా.

చిన్న విషయానికే అతనంత సీరియస్‌గా ప్రవర్తించ టంతో వసంత చిన్నబుచ్చుకుంది. ఏమయిందీయనకు? సాయంత్రం బీచ్ కెళ్ళేవరకూ బాగానే వున్నాడుగదా ఇంతలో ఏమయింది?

అన్యమనస్కంగా డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గరకొచ్చి కూచుంది. అన్నం సహించలేదు. భర్త ప్రవర్తన కొంత విచిత్రంగానే అనిపిస్తోంది. కంచంలో చెయ్యి కడి గేసుకుని, గిన్నెలు సర్దేసింది.

వంట గది సర్దుకుని, పడగ్గదికి వచ్చేసరికి భర్త అటు తిరిగి పడుకుని వున్నాడు.

"కాసిని పాలు తాగుతారా?" అనడిగింది.

అతను మాట్లాడలేదు. నిద్రపోతున్న సూచనలు కూడా లేవు. అయితే ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసలని బట్టి మెలకువగానే ఉన్నాడని అర్థంచేసుకుంది.

ఏమిటీయన ప్రవర్తన ఇలా వుందీరోజు—అనుకుంది పదోసారి. అతన్ని డిస్టర్బ్ చెయ్యటం అనవసరం. సమా

ధానం చెప్పటంలేదు.

లైటు తీసేసి పక్కమీదికి చేరింది.

3

సరిగ్గా మర్నాడు పదకొండు గంటలకి డ్రీమ్‌లాండ్ లాడ్జిలోని ఇరవై ఎనిమిదో నంబరు గదిముందు నిల్చున్నాడు ప్రభాకరం.

కాలింగ్ బజర్ నొక్కాడు.

వెంటనే తలుపు తెరుచుకుంది. "కమాన్ డార్లింగ్ నువ్వొస్తావని నాకు తెలుసు...." అంటున్న అతను చటుక్కున నాలిక్కరుచుకున్నాడు.

ప్రభాకరం అతన్ని గుర్తుపట్టాడు. ఆ హిప్పీ జుట్టు తనకి మరచిపోదామన్నా గుర్తుంది. వాడే! నిన్న బీచ్‌లో వసంతకి సందేశం అందచేసిన జుట్టపోలిగాడే! శ్యామ్ అంటే వీడేనన్నమాట!

"ఎవరు మీరు? ఏం కావాలి?" అన్నాడతను కంగారుగా.

"నువ్వే, నీ కోసమే వచ్చాను."

"ఏమిటీ దౌర్జన్యం? ఆ ఏకవచన ప్రయోగమేమిటి?" కోపంగా అన్నాడు.

"నీకంతకన్న గౌరవమివ్వటం అనవసరం."

లోపలికొచ్చి తలుపు మూశాడు ప్రభాకరం.

"మిస్టర్, నువ్వెవరో నాకు తెలీదు."

"నువ్వెవరో నాకు తెలుసు. పచ్చని సంసారాల్లో చిచ్చుపెట్టే నరరూప రాక్షసుడవనీ తెలుసు."

"ఎవర్ని చూసి ఎవరనుకుంటున్నావో? ముందు మర్యాదగా బయటికి నడు."

"నడుస్తాను....వసంత నీ కెన్నాళ్ళుగా తెలుసు?"

అతను అదిరిపడ్డాడు.

"ఏ వసంత?"

"నీ నటనకు నా జోహార్లు. నా భార్య....అదే ఆ వంచకి వసంతకు, నీకు ఎన్నాళ్ళుగా పరిచయం?"

అతను వెంటనే మాట్లాడలేదు.

"నాకు యే వసంతతోను పరిచయం లేదు. నాకేం తెలీదు" అన్నాడు కొద్ది క్షణాల తర్వాత.

"నేనూ తెలియదనే అనుకునేవాడ్ని నిన్న నిన్ను బీచ్‌లో చూడకపోతే! ఈ కాగితం ఉండచుట్టి వసంత పక్కన పడెయ్యటం నేను కళ్ళారా చూశాను" కాగితం అతనివైపు చూపించి, మళ్ళీ జేబులో పెట్టేసుకున్నాడు ప్రభాకరం.

అతను దొరికిపోయినట్టు చూశాడు.

"చెప్పు, ఎన్నాళ్ళుగా సాగుతోంది మీ యిద్దరి మధ్య వ్యవహారం?....ఊఁ! చెప్పకపోతే యీ క్షణంలోనే నీ పీక నులిమి చంపేస్తాను."

అతను—ప్రభాకరం కండలు తిరిగిన శరీరం వంక ఓ క్షణం చూసి నీళ్ళు నమిలాడు.

"నన్నేం చెయ్యనంటే చెపుతాను."

"ఆ సంగతి తర్వాత ఆలోచిద్దాం. అసలు సంగతి చెప్పు!"

"దాదాపు నాలుగేళ్ళుగా వసంత నాకు తెలుసు."

అదిరిపడ్డాడు ప్రభాకరం.

"అంటే ఆమెకు నాతో పెళ్ళి కాక ముందు నుంచేనా?"

"అవును. ఇద్దరం కలిసి చదువుకున్నాం. మా వాళ్ళు లేనివాళ్ళని, వాళ్ళ నాన్న వసంతని నాకిచ్చి పెళ్ళి

చెయ్యనన్నాడు. అప్పటికే మా యిద్దరికీ సంబంధముంది. పెళ్ళయ్యాక కూడా మేము చాలాసార్లు కలుసుకున్నాం."

ప్రభాకరం రక్తం సలసల మరిగిపోతోంది.

"ఈ మధ్య వసంత మరొకడితో తిరగటం చూశాను. నన్ను కలవడం తగ్గించేసింది. మేమిద్దరం చాలాసార్లు యిదే లాడ్జిలో కలుసుకున్నాం."

ప్రభాకరం కాసేపు మాట్లాడలేక అచేతనంగా నిలబడిపోయాడు.

"నీ పేరు?" అడిగాడు.

"ఉత్తరంలో రాశానుగా, అదే—శ్యాంప్రసాద్."

"నువ్వు చెప్పేది నిజమనటానికి రుజువేమిటి?"

"అంటే.........వసంత నాతో తిరగటమా, లేక మరొకడితో తిరగటమా? దేనికి కావాలి రుజువు?"

ప్రభాకరం రక్తం మళ్ళీ సలసల మరిగింది.

"అదే, మరొకడెవడో అన్నావుగా, ఆ సంగతి?"

"వాడి పేరు ప్రేంకుమార్. భానుగుడి దగ్గిర పిఠాపురం రోడ్డున ఎనభైతొమ్మిదో నెంబరు యిల్లు. బహుశా నీ భార్య ప్రస్తుతం అక్కడికే పోయి వుంటుంది."

"ఏమిటి గ్యారంటీ?"

"నేను రోజూ చూస్తున్నా గాబట్టి! కావాలంటే ముందు నీ యింటికి పోయి వెరిఫై చేసుకో! నీ పెళ్ళాం అవుట్. తర్వాత నే చెప్పిన డోర్ నంబర్ వెతుక్కుని వెళ్ళు. నీ భార్య దర్శనమిస్తుంది."

ప్రభాకరం పళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. నరాలు పొంగాయి. అనుకోకుండా అతని దృష్టి అక్కడున్న టేబిల్ మీద పడింది. దానిమీద పాలనురుగులాంటి చేతి

రుమాలు. చుట్టూ ఎంబ్రాయిడరీ. మధ్య పద్మం. రుమాలుకి ఓ చివర 'వి' అన్న యింగ్లీషు అక్షరం—

అవును, అదే! వసంత తనకోసం ప్రేమతో కుట్టి యిచ్చిన చేతిరుమాలు. తను దాన్ని అపురూపంగా దాచుకున్నాడు. అది యీ దౌర్భాగ్యుడి చేతి కెలా వచ్చింది? తనకి తెలీకుండా తెచ్చి యిచ్చిందెప్పుడో! తనీ మధ్య ఆ రుమాలు సంగతే మర్చిపోయాడు.

శ్యాంగాడు చెప్పేది నిజమేలాగా వుంది. వీడితో సంబంధం పెట్టుకుందన్న విషయంలో అనుమానం లేదు. వీడు చెప్పిన ఆ ప్రేమ్‌కుమార్ గాడి సంగతి కూడా తెలుసుకోవాలి!

గిరుక్కున వెనుతిరిగాడు ప్రభాకరం. భుజంమీదుగా వెనక్కి శ్యాంవేపు చూసి, "నిన్నింతటితో వదుల్తాననుకోకు. ఆ ప్రేమ్‌గాడి సంగతి కూడా నిర్ధారణ చేసుకున్నాకే మీ ముగ్గుర్నీ ఒకేసారి చంపి పారేస్తాను" అన్నాడు నిప్పులు రాలుస్తూ.

శ్యాం చిద్విలాసంగా నవ్వుతున్నాడు.

4

దూరంనించే తమ యింటికి తాళం వేలాడుతుండటం కొట్టొచ్చినట్టు కనిపించింది. ఒక నిమిషం కర్తవ్య విమూఢుడిలా అచేతనంగా వుండిపోయాడు ప్రభాకరం.

ఈ రోజు ఎలాగూ ఆఫీసుకి సెలవు పడేశాడు. ఈ సంగతి పూర్తిగా తేల్చేసుకోవాలి. ఈ వంచకిని, దానితో సంబంధం పెట్టుకున్న నీచుల్ని నరికి పారెయ్యాలి. తను ఉరికంబం ఎక్కినా ఫరవాలేదు.

స్కూటర్ వెనక్కి తిప్పాడు. తిన్నగా భానుగుడి రోడ్డు పట్టించాడు. పిఠాపురం రోడ్‌న స్కూటర్ స్లో

చేశాడు. ఇంటి నెంబర్లు వెరిఫై చేసుకుంటూ పోతున్నాడు.

ఎనభై తొమ్మిదో నెంబరు ...ఆ, వాడు చెప్పిన యిల్లు యిదే!

అది డాబా యిల్లు. చుట్టూ ప్రహరీ వుంది. ఇంటి ముందు క్రోటన్స్, పూల మొక్కలు కుండీల్లో వున్నాయి. కొత్తగా పెయింట్ వేసివున్నాయి యింటి గోడలు. ఆ ప్రేమ్‌గాడు ఉన్నవాడిలాగానే వున్నాడు.

ఏం చెయ్యాలి యిప్పుడు? లోపలికి వెళ్ళి వసంత వుందో లేదో తేల్చుకోవాలా? కాసేపు అక్కడే తచ్చాడి బయటి కొస్తుందో లేదో కనిపెట్టాలా?

లోపలికి వెళ్ళటం ఫూలిష్‌నెస్. ఆ శ్యాంగాడు తనని తప్పుదారి పట్టించినా పట్టించవచ్చు. వాడిని యెవడు నమ్మాడు?

స్కూటర్ పక్కకి తీసి ఆపుచేశాడు. అక్కడ ఓ పాన్ షాపు వుంది. షాపు పక్కనే కూచోవటానికి అటు యిటు రెండు బల్లలున్నాయి. కాసేపు యిక్కడే కాలక్షేపం చేసేసే సరి!

పాన్ షాపుదగ్గిర గోల్డుఫ్లాక్ సిగరెట్లు ప్యాకెట్టు తీసుకున్నాడు. ఓ సిగరెట్ తీసి వెలిగించాడు.

బల్లమీద కూలబడ్డాడు. దృష్టిని ఆ యింటిమీదనించి జరగనివ్వటంలేదు. షాపువాడికి అనుమానం రాకుండా అప్పుడప్పుడు దారిన పోయే వాహనాల్ని, మనుషుల్ని గమనిస్తున్నట్టు నటిస్తున్నాడు.

షాపువాడ్ని ఆ యింటి వివరాలు అడిగితేనో?.... అనుకున్నాడు—కాని, వాడికి లేనిపోని ఆసక్తి కలిగించినవాడవుతాడు. అదంత మంచిపని కాదు కూడా.

షాపువాడు తన పనిలో తనున్నాడు. అది మంచి సెంటర్ కావటాన పాన్ షాపుకి బేరం బాగానే సాగు తోంది.

ప్రభాకరం గుండె ఓ క్షణం ఆగి కొట్టుకుంది.

వసంత లోపల్నుంచి వస్తోంది. వేగంగా నడకో, పరుగో తెలీని నడకతో గేటు తోసుకుని బయటి కొచ్చింది. ఎటూ చూడటంలేదు. తిన్నగా రోడ్ మీది కొచ్చింది. రిక్షాని పిలిచింది. ఎక్కి కూచుంది. రిక్షా కదిలింది.

ఆమెని ఫాలో కావటం అనవసరం! శ్యాం చెప్పింది నిజమే అయుంటుంది. వసంత తనని గమనించలేదు. అసలు ఆమె ఎవర్నీ గమనించడానికి అవకాశంలేదు. తిన్నగా వచ్చి రిక్షా పిలిచి కూచుంది.

ప్రభాకరం తలెత్తి ఆ యింటివంక పరీక్షగాచూశాడు. వరండాలో ఎవడో మొగాడు. లుంగీ, షర్టుమీదున్నాడు. బయటికి స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాడు.

ప్రభాకరం లేచాడు. సిగరెట్ విసిరికొట్టాడు.

ఆ యిల్లు సమీపించాడు. గేటు తోసుకుని లోపలికి వెళ్ళాడు. సరాసరి ఆ మనిషి దగ్గరికే వెళ్ళాడు.

"ఎవరు కావాలి?" అన్నాడతను.

"ప్రేమ్‌కుమార్ ఎవరు?" సూటిగా ప్రశ్నించాడు ప్రభాకరం.

"నేనే! మీరెవరు? నా పేరెలా తెలుసు?"

"అదంతా తర్వాత చెపుతాను. ఇప్పుడిక్కడికి వచ్చి పోయిన మనిషి నీకెలా తెలుసు?"

"ఆ వివరాలు అంత అవసరమా? అయినా నీకు యెందుకు చెప్పాలి? అసలు నువ్వెవరు? నా యింటికొచ్చి

నన్నే దబాయిస్తున్నావు. పైగా అమర్యాదగా మాట్లాడు న్నావు. మర్యాద యిచ్చి పుచ్చుకోవాలి!" అన్నాడు ప్రేమ్‌కుమార్ కోపంతో.

"మర్యాద విషయం నీకన్నా నాకే బాగా తెలుసు. ఆ విషయం తర్వాత మాట్లాడుకుందాం. ఆ మనిషి నీకెలా తెలుసు, నీ కేమిటి సంబంధం?"

"నాకు చాలా కావలసిన మనిషి. ముందు నువ్వెవరో చెపితే వివరాలు చెపుతాను. ముక్కూ మొఖం తెలీని వాడితో నా రహస్యాలు చెప్పాల్సిన అవసరం నాకు లేదు."

"అయితే విను. వసంత నా భార్య."

అతను నిర్ఘాంతపోయినట్టు చూశాడు.

"వాట్? వసంత నీ భార్యా?"

"అవును. ఇప్పుడు చెప్పు, ఆమెతో నీకేం పని?"

ప్రేమ్‌కుమార్ నవ్వాడు.

"ఆ మాత్రం అర్థం చేసుకోలేవా? ఇంకా నోటితో చెప్పాలా? నీ భార్య నీ భార్య కాకముందునించీ నాకు తెలుసు!"

"అంటే....?"

"ఇంత మొద్దు బుర్రేమిటయ్యా నీది? వసంత నాకూడా భార్యతో సమానమే! చాలా, యింకా వివరంగా చెప్పాలా?"

"యూ బ్రూట్! నీకు నా భార్యే కావలిసొచ్చిందా? సుఖంగా కాపురం చేసుకుంటున్న ఆడవాళ్ళని వేటాడ్డమేనా నీ పని?"

"అది నా తప్పా? నీ పెళ్ళాం నా వెంటపడి నేనే కావాలని వెంపర్లాడుతుంటే ఏం చేసేది? తన అవసరాలు

నేను తీర్చటంలో తప్పేముంది?”

“అలాగే నీ పెళ్లాన్ని మరోడు తగులుకుంటే.... అప్పుడు కూడా వాడు నీ పెళ్ళాం అవసరాలు తీరుస్తానని తయారవుతే....? నీతోనే నీ పెళ్లాం తనతో తిరుగుతోందని బాహాటంగా చెపితే....”

“నోర్ముయ్! నేనంత చేతగాని వాజమ్మని కాదు. అలా తెలిసిన మరుక్షణం దాన్ని ఉప్పుపాతర వేసేస్తాను. ఫర్ యువర్ యిన్ఫర్మేషన్, నాకింకా పెళ్ళి కాలేదు.”

ప్రభాకరం సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు వెంటనే. వాడు తనని వాజమ్మ అంటున్నాడు. చేతకానివాడినంటున్నాడు. అయినా, యింతసేపు వాడితో తను సంభాషణ పెంచుకోవటం అనవసరం!

నిజంగా తను చేతకానివాడే! లేక పెళ్లాం తిరుగుబోతని ప్రత్యక్షంగా తెలిసిపోతున్నా యింకా సిగ్గువిడిచి దాని విటులతో మాట్లాడుతున్నాడు?

ఆవేశంతో ప్రభాకరం నరాలు పొంగాయి. రక్తం ప్రతీకార వాంఛతో మరిగిపోయింది.

ఇప్పుడు కాదు....వీడి కిప్పుడు స్థానబలముంది. ఇక్కడ కాదు, మరోచోట మరో విధంగా చంపాలి. ఆ శ్యాంగాడ్ని వీడ్ని ఒకేసారి చంపిపారెయ్యాలి. ఆ తర్వాత ఆ వంచకి వసంతని అంతం చెయ్యాలి. అంతే....అప్పుడే తనకి శాంతి!

పరువు పోయాక మనిషి బతికినా ఒకటే, చచ్చినా ఒకటే! తనకి తెలీదుగాని, యిప్పటికే వసంత తిరుగుళ్ళు అందరికీ తెలిసిపోయుంటాయి. తను ఆఫీసుకి అలా పోగానే, తను యిలా ఊరిమీద పడి చెడ తిరుగుతోంది.

ఇంతటితో యీ పాతకి చరిత్ర అంతం చెయ్యాలి. దాని పాపాన్ని దాని రక్తంతోనే కడిగెయ్యాలి. దానితో సంబంధం పెట్టుకున్న యీ రాక్షసు లిద్దర్నీ, దాన్ని— ఒకేసారి....ఒకేసారి....చంపెయ్యాలి—

ఎక్కడ, ఎప్పుడు, ఎలా?

ప్రభాకరం కసిగా, కోపంగా ప్రేమ్‌కుమార్ వంక చూశాడు. అతని చూపులకే శక్తి వుంటే ఆ క్షణంలో వాడు భస్మమయిపోవలసిందే!

"చేతకానివాడికి కోపం ఎక్కువని చిన్నప్పుడు పుస్తకాల్లో చదవలేదా?" అన్నాడు ప్రేమ్‌కుమార్, వ్యంగ్యంగా నవ్వుతూ.

"ఛీ, నీతో నా కేమిటి?" వెనుతిరిగాడు ప్రభాకరం.

"ఒన్ మినిట్!" వెనకనించి ప్రేమ్‌కుమార్ పిలిచాడు.

వద్దనుకుంటూనే ఆగాడు ప్రభాకరం.

"శ్యాంప్రసాద్, నేను—నీ పెళ్లాం ఆదే ఆటలో తురుపుముక్కలం. అసలైన ఇస్పేటాసు మరొకడున్నాడు. వాడి పేరు, వివరాలు తెలుసుకోకుండానే వెళ్ళిపోతున్నావు" అన్నాడు ప్రేమ్‌కుమార్.

ప్రభాకరం అతనికేసి చూడలేదు. వినటానికి సిద్ధంగా నిల్చున్నాడు.

"హాస్పిటల్ వీధిలో అరవైమూడో నెంబరు ఇంట్లో బ్రహ్మాండమైన భవంతి ఒకటుంది. దాంట్లో రాంగోపాల్ అనే నవయువకు డొకడున్నాడు. మా యిద్దరికన్నా వాడంటేనే నీ పెళ్ళానికి మోజెక్కువ. పడి ఛస్తుంది. ఓసారి వాడ్ని కూడా దర్శించుకో వీలు చెంబడి—"

కర్కశంగా నవ్వుతున్నాడు ప్రేమ్‌కుమార్.

ప్రభాకరం సహనం కోల్పోతున్నాడు. ఇంకా అక్కడే వుంటే ఎలాంటి మాటలు, మరింకెంతమంది గురించి వినాల్సి వస్తుందో....!

నాలుగడుగుల్లో గేటు తీసుకుని బయటికొచ్చాడు.

స్కూటర్ స్టార్టు చేశాడు.

తిన్నగా తన యింటికి పోనిచ్చాడు.

5

"ఇంకా టైం మూడయినా కాలేదు. అప్పుడే తిరిగొచ్చేశారే!...." సంభ్రమంగా అన్నది వసంత.

కోరగా చూశాడు ప్రభాకరం.

"ఏం, రాకూడదా?"

"అదేమిటండీ, ఏదయినా సినిమా ప్రోగ్రాం వేశారేమోనని అలా అడిగాను. ఈ రోజో రేపో మొన్న విడుదలైన కొత్త సినిమాకి తీసుకెళ్తానన్నారు కదా! అందుకని పెందరాళే వచ్చేశారేమోనని...."

"సినిమాకి నేను తీసుకువెళ్ళటం దేనికి? నువ్వు వెళ్ళలేవా? నీకు ఊరు తెలీదా, దారి తెలీదా?"

"ఏమిటండి అలా మాట్లాడుతున్నారు? మీరు లేకుండా నే నెప్పుడైనా సినిమాకు వెళ్ళానా?"

"ఇప్పుడు వెళ్ళు, నీ కడ్డేముంది?"

"మీ మూడ్ బావున్నట్టు లేదు. మంచి టీ తీసుకొస్తానుండండి వేడి వేడిగా."

"అక్కర్లేదు. ఇప్పుడే తాగాను."

"నేను తాగిస్తాను."

"అదొక్కటే తక్కువ మనకు."

"ఏమిటో బాబూ, మీ మగాళ్ళ తత్వం అర్థం చేసుకోవటం చాలా కష్టం!"

"ఏం యింకా ఎవరెవరి తత్వం అర్థంకాలేదు?"

వింతగా చూసింది భర్తవంక.

ప్రభాకరం బట్టలు మార్చుకుంటూ అన్నాడు.

"మధ్యాహ్నం—అదే—పన్నెండుగంటల వేళ ఓ సారి యింటికొచ్చాను...."

త్రుళ్ళిపడింది వసంత.

"మొన్నెదో 'దేవీ దర్శనం' సినిమా నూన్ షోకి వెళ్తానన్నావు కదూ! అది చూడ్డానికి వెళ్ళావను కున్నాను."

"అవునండీ! అబ్బ, సినిమా చాలా బావుందండి. నిజంగా 'దేవి' పాత్రకు కె.ఆర్. విజయ ముమ్మూర్తులా సరిపోయిందండి—అమ్మవారు కళ్ళ ముందు నిలిచినట్టే అనిపించిందండి!"

గొంగళి పురుగులు ఒంటిమీద పాకుతున్నట్టయి ఒళ్ళు జలదరించింది ప్రభాకరానికి. రంకు నేర్చింది బొంకు నేర్చుతుందని పూర్వకే అన్నారా?....ఆ బొంకేది ఏదో దేవుడిమీద బొంకటం దేనికి? ఇంకోటేదో చూసి ఏడ్చా నని చెప్పకూడదూ? ఊరినిండా నూన్ షోస్ తెరపి లేకుండా ఆడుతున్నారు కదా?

"అంత బావుందన్న మాట! మరోసారి నేను కూడా చూస్తానులే!"

మంచంమీద అడ్డంగా పడుకున్నాడు.

వసంత పక్కనే కూచుంది.

"కాసేపు నన్ను ఒంటరిగా వదిలెయ్యి. తలనొప్పి పేల్చేస్తోంది. కాసేపు పడుకుంటే రిలీఫ్ యిస్తుంది" అన్నాడు మరోపక్కకు తిరిగి పడుకుంటూ.

"తలనొప్పా? మరి చెప్పరేం? ఉండండి, అమృతాం

జనం మర్దన చేస్తాను. క్షణాల్లో నొప్పి యెగిరి పోతుంది."

"నాకే మందులూ వద్దుగాని, కాసేపు యిక్కడినించి వెళ్తావా?" చిరాగ్గా అరిచాడు.

"ఆ మాత్రానికే అంత చిరాకు దేనికి? రెండు రోజుల్నించి మీ వరసేం బాగాలేదు. ప్రతి చిన్నదానికీ నా మీద విరుచుకుపడుతున్నారు" విసురుగా లేచి పక్కగది లోకి వెళ్ళిపోయింది వసంత.

వెనక్కి పిలిచి తను విన్నదీ, చూసిందీ అంతా చెప్పి మూర్ఛపోయేలా చేద్దామనుకున్నాడు. కాని, తను బయట పడటం అనవసరం. తన రంకు వేషాలు తెలిసిపోయినట్లు తను వెల్లడి చేయకూడదు. జాగ్రత్తపడిపోతుంది. ఏం ఎరగనట్టే వ్యవహరించాలి. సమయం చూసుకుని చంపి పారెయ్యాలి!

ఈ లోపల ఆ శ్యాంగాడిని, ప్రేమ్‌గాడిని యెలా చంపాల్సిందీ ప్లాన్ చేసుకోవాలి. ఇద్దరూ ఒకే చోట కలుసుకోనేలా చెయ్యాలి. ఒక్కసారిగా దాడి చేసి యిద్దర్నీ ఒకేసారి పొడిచి పారెయ్యాలి. ఆ వెంటనే ఈ వంచకిని చంపెయ్యాలి. అలా అయితేనే తను ముగ్గురిమీద కసి తీర్చుకోగలుగుతాడు.

ఏ ఒక్కరు తప్పించుకున్నా తన పంతం నెరవేరదు. తను ఉరికంబం ఎక్కడానికి ఎటూ సిద్ధంగా వున్నాడు. ఒక హత్య చేసినా మూడు హత్యలు చేసినా శిక్ష ఒక్కటే! ముగ్గుర్నీ చంపితేనే తన ప్రతీకార జ్వాలలు ఉపశమిస్తాయి.

ప్రభాకరం తల దిమ్మెక్కిపోయింది.

అకస్మాత్తుగా ప్రేమ్‌కుమార్ చెప్పిన మరో వ్యక్తి

విషయం గుర్తొచ్చింది. రాంగోపాల్ గురించి కూడా ఎంక్వయిరీ చెయ్యాలి. వాడు చెప్పిందే నిజమయితే, ఆ రాంగోపాల్ తన టార్గెట్‌లో మొదటివాడు.

6

హాస్పటల్ వీధిలో అరవైమూడో నెంబరు యిల్లు తేలిగ్గానే దొరికింది.

ప్రభాకరం స్కూటర్ పక్కకి తీసి లాక్ చేశాడు.

ఇంటివంక తదేక దీక్షతో చూశాడు.

రెండు అంతస్తుల మేడ. ఆకుపచ్చ పెయింటింగ్‌తో వింతగా మెరుస్తోంది. గోడలకి సున్నం కాకుండా ఎనామిల్ పెయింట్‌నే వాడినట్లున్నారు. నిగనిగ మెరుస్తున్నాయి. ఇంటిచుట్టూ ఎత్తయిన ప్రహరీ, లోపల చాలా రకాల మొక్కలున్నాయి. పారపెట్ వాల్ పైకి నైట్ క్వీన్ గాబోలు, పాకించారు. ఓ పక్కగా ప్రహరీ నానుకుని సన్నజాజి పందిరి వుంది.

మొత్తంమీద యిల్లు చాలా అధునాతనంగా హుందాగా, దర్జాగా వుంది. అందులో నివసించేవాళ్ళు బాగా ధనవంతులని చూడగానే అరమైపోతుంది.

గేటుకి నేమ్ బోర్డు వేలాడుతోంది. 'ఎస్. రాంగోపాల్, ఎం. ఎస్సి., లెక్చరర్ యిన్ ఫిజిక్స్' అని వుంది.

'అడ్రసు కరెక్టే'—అనుకున్నాడు ప్రభాకరం.

టైం ఉదయం పదకొండు దాటింది. బహుశా ఇతను ఎం. ఎస్సీ ఎప్పుడు చేశాడు? లెక్చరర్ ఎప్పుడయ్యాడు? బహుశా జూనియర్ లెక్చరర్ అయుంటాడు. అయినా అతనికి, వసంతకి ఎలా కలిసింది?

వసంత బియ్యే చదివింది. అతను ఎమ్మెస్సీ. సైన్సు

గ్రాడ్యుయేట్. కోర్సులు వేరయినా ఒకే కాలేజీలో కో ఎడ్యుకేషన్ అయివుంటుంది. చదువుకుంటున్న రోజుల్లోనే ఒకరికొకరు దగ్గిరై వుంటారు. ఏ కారణాలవల్లనో పెళ్ళిదాకా పోలేదు. అప్పటికే యిద్దరూ గ్రంథం నడిపి వుంటారు.

శ్యాంప్రసాద్, ప్రేమ్‌కుమార్ కూడా అదే కాలేజిలో చదివి వుంటారు. అందుకే ఒకళ్ళ గురించి మరొకరికి వివరంగా తెలుసు!

అమ్మో, యీ నీచుగాలు ఎంత గుండెలుతీసిన బంటు! శృంగార క్రీడలన్నీ ముగించుకుని తనను పెళ్ళాడింది! అంతటితో వూరుకోక తన చాటునే మాజీప్రియుల్ని కలిసి ఖుషీ చేస్తోంది—ఒకడ్ని మార్చి మరొకడ్ని.

తలచుకుంటేనే వాంతి అయినట్టవుతోంది. ఇలాంటి బజారుదానితోనా తనిన్నాళ్ళు సంసారం చేసింది?

దారిన బోయేవాళ్ళు తననే పరీక్షగా చూడటం గమనించి యీ లోకంలోకి వచ్చాడు ప్రభాకరం.

చటుక్కున గేటు తోసుకొని లోనికి వెళ్ళాడు. ఎదర వరండా వుంది. దానికి యినుప గేటుంది. అది దాటుకుని లోపలకి వెళ్ళాడు.

లోపల విశాలమైన హాలుంది. హాల్లో సోఫాసెట్లు, టీపాయ్. దానిమీద రకరకాల యింగ్లీషు మేగజైన్స్ వున్నాయి. ఇంట్లో ఎవరూ వున్న జాడలేదు.

"ఎవరు కావాలి బాబూ?" ఓ వయసు మళ్ళిన ముసలాడు—నౌఖరు కాబోలు—పలకరించాడు.

"రాంగోపాల్ వున్నారా?"

"పొద్దుటే కాలేజికి వెళ్ళిపోయారండి."

"మధ్యాహ్నం భోజనానికి వస్తారా?"

"కాలేజి షిఫ్టు సిస్టమండి. ఓ గంటలో ఏకంగా వొచ్చేత్తారండి. అలా కూకోండి బాబూ!"

"నువ్వేం చేస్తుంటావిక్కడ?"

"పనివాడిని బాబూ! పనివాడినన్న మాటే గాని, రాంబాబు నా చేతులమీదనే పెరిగారండి. ఆరు నన్ను పనోడిలాగాక స్వంత మడిసిలా సూత్తారండి."

"ఇంకా ఎవరుంటున్నారీ యింట్లో?"

"ఇల్లు యింత పెద్దదుందని యెక్కువమందున్నారను కొంటున్నారేమో! ఇంటికంతటికీ నేను, బాబుగారు, వంటమనిషి—ముగ్గురమే! బాబుగారిది యీ పక్కనే గొల్లప్రోలు గ్రామమండి. ఉద్యోగమయిందని ఆ రొక్కరు కాకినాడ వొచ్చేసేరు. బాగా డబ్బున్నోరు లెండి. ఉద్యోగమక్కర్లేదసలు. ఏదో కాలచ్చేపానికి సేత్తన్నారు. ఆరి గురించే యిక్కడే యీ మేడ కొనేసేరు. ఉద్యోగమయి నిండా ఆర్నెల్లు కూడా కాలేదండి. లంకంత కొంపలో బిక్కు బిక్కుమని ముగ్గురం."

"మీ అయ్యగారి భార్యా పిల్లలు యెక్కడుంటున్నారు?"

"అయ్యగారికి పెళ్ళికాలేదండింకా. ఎప్పుడెప్పుడవుద్దా అని ఆరి నాన్నగారు అమ్మగారుతోబాటుగా నేను ఎదురుసూత్తా వున్నాను. కల్యాణ గడియ రావాలి కదూ బాబూ! నిలబడే వున్నారు. కూకోండి. తమరికి కాఫీ తెత్తాను వంటమనిసి నడిగి."

అతను లోపలికి వెళ్ళాడు. ప్రభాకరం హాలంతా పరీక్షిస్తూవుండిపోయాడు. ఈ పనివాడు బొత్తిగా బోలా మనిషిలా వున్నాడు. వీడిద్వారా చాలా సంగతులు తెలుస్తాయి తనకి! అనుమానం రాకుండా కూపీ లాగాలి.

వసంత గురించి వీడికి తెలిసే వుంటుంది.

గోడలకి మంచి మంచి పెయింటింగ్సు వేలాడుతున్నాయి. ఎగురుగావున్న గోడకి పెద్ద ఫోటో వేలాడుతోంది. బస్తువరకు ఎన్లార్జిమెంటు ఫోటో. అందులో ఓ యువకుడి ముఖం అందంగా నవ్వుతోంది. కలర్స్ వేసి వున్న ఫోటో! చాలా అందమైన ముఖం! చూడగానే గుర్తుండిపోయే ముఖవర్చస్సు! బహుశా అది రాంగోపాల్ ఫోటో అయివుండాలి!

అతను వేడి వేడి కాఫీ తీసుకుని వచ్చాడు.

కాఫీ అందుకుంటూ, "అన్నట్టు నీ పేరేమిటన్నావు?" అనడిగాడు.

"ఎంకన్నంటారండి."

"రాంగోపాల్ గారి చిన్నతనంనించీ వారింట్లోనే వుండేవాడివా?"

"అఁయ్, నేను ఆ రింట్లో పని చెయ్యటం మొదలెట్టేసరికి పన్నెండేళ్ళ కుర్రాడినండి. రాంబాబు పుటక నాకు బాగా తెలుసండి. ఆరి కుటుంబంలో నలుగురు ఆడపిల్లల తర్వాత యీ బాబు ఒక్కరే మగ సంతానం. చాలా గారాబంగా పెరిగారండి."

"అలాగా! ఆ మ్మాయిల పెళ్ళిళ్ళు అయిపోయాయా?...."

"ఎప్పుడో అయిపోయాయండి."

"మరి మీ బాబుగారు యింకా పెళ్ళి చేసుకోకుండా యెందుకుండిపోయారు? వయసు మీరిపోతున్నది కదా?"

"అదేంటో బాబూ, పెళ్ళంటేనే యిష్టం లేదంటారు. ఆయనకి నచ్చిన పిల్లే దొరక్కపోయిందా? ఏటో ఆ బాబు లోకమే బాబుది."

"ఒకవేళ యెవర్నయినా ప్రేమించారేమో! లేక ఎవర్నయినా రహస్యంగా పెళ్ళి చేసుకున్నారేమో, నీకేం తెలుసు?"

"ప్రేమించిన మాట్నిజమేగాని బాబూ, పెళ్లి సేసుకోలేదండి."

"ఎవర్ని?" కుతూహలంగా ముందుకి వంగాడు ప్రభాకరం.

"వసంతమ్మగారని చాలా అందగత్తె బాబూ! మా బాబుగారికి ఆ యమ్మంటే వల్లమాలిన పేమ. ఆ అమ్మగారికీ కూడా అంతే నండి! పెల్లి సేసుకోవాలని కూడా అనుకున్నారండి. కాని, యెందుకో మరి సేసుకోలేదండి."

ప్రభాకరానికి తెర విడిపోయింది. ప్రేమ్‌కుమార్ చెప్పింది నిజమే! వసంత ప్రథమ ప్రియుడు రాంగోపాల్!

టైం చూసుకున్నాడు. ఒంటి గంట కావస్తోంది. రాంగోపాల్ వచ్చే సమయం. అతన్ని యింకా అడిగేదేముంది? విషయం పనివాడి దార్వానే తెలిసిపోయింది.

అనుమాన నివృత్తికోసం, జేబులోంచి పర్సు తీసి అందులోని ట్రాన్స్‌ప్రంట్ కాగితం కింద దాచుకున్న వసంత ఫోటో తీశాడు ప్రభాకరం. పాస్‌పోర్టు సైజు ఫోటో అది! తనది, ఆమెది పర్సులో పక్క పక్కనే దాచుకున్నాడు. పర్సు తీసినపుడల్లా ఆమె సుందరవదనారవిందం తనకి నవ్వుతూ దర్శనమిచ్చేది! ముద్దు పెట్టుకోకుండా వుండేవాడు కాదు!

"ఇదిగో, యీ అమ్మాయిగారేనా మీ వసంత?" వెంకన్నకి ఫోటో చూపించాడు.

"అంవ్, యీ అమ్మాయిగారేనండి! ఇది తమ దగ్గిర కెలా వచ్చింది బాబూ?"

"చెపుతానులే! ఇప్పుడీ అమ్మాయి ఎక్కడుంటుందో నీకు తెలుసా?"

"ఆ అమ్మాయిగారికి పెళ్ళయి పోయిందంట బాబూ! ఈ ఊళ్ళోనే వుంటోందని బాబుగారు చెప్పారు. బాబుగారు చాలాసార్లు చూశారంట కూడా!"

"అంటే యిప్పుడు కూడా యిద్దరూ కల్సుకుంటున్నారా?"

"ఆ యివరాలు నాకు తెల్దు బాబూ! ఆ అమ్మాయిగారికోసమే బాబుగారు పెల్లిమానేసారు. అది మాత్రం కచ్చితంగా చెప్పగలను."

ప్రభాకరం లేచాడు. తనక్కావలసిన వివరాలు తెలిశాక యింకా అక్కడే వుండటం అనవసరం!

"ఆ ఫోటో ఎవరిది? చాలా బావుంది" అన్నాడు ప్రభాకరం.

వెంకన్న అతనివంక అదోలా చూసి, "తమరొచ్చింది మా బాబుగారికోసమేకదా! మరి మా బాబుగారి ఫోటో యెవరిదని అడుగుతారేంటి? ఆయన మీకు తెలియదా?" అనడిగాడు.

ప్రభాకరం తొట్రుపాటు నణచుకొని, "అబ్బే రాంగోపాల్ గారు తెలియకపోవడ మేమిటి? ఇద్దరం కలిసి చదువుకున్నాం కూడా! ఫోటోలో ఇంకోలా వుంటేనూ" నీళ్ళు నమిలేశాడు.

"ఎల్లిపోతున్నారేంటి? బాబుగారొచ్చేత్తారిక. కూకోండి."

"ఇప్పుడే వస్తాను. బ్యాంక్ కి వెళ్లాల్సిన పనుంది,

రెండయితే బ్యాంకు మూసేస్తారు."

"అయితే తమ పేరేంటి? బాబుగారొస్తే ఏం చెప్ప మన్నారు?"

"ప్రేమకుమార్ వచ్చి వెళ్ళాడని చెప్పు! మళ్ళీ వస్తా నన్నానని చెప్పు."

ప్రభాకరం బయటికొచ్చాడు. స్కూటర్ స్టార్టు చేస్తూ ఏదో అనుమానం వచ్చి ఎటాచెడ్ బేగ్ జిప్ వంక చూశాడు. అది సగం తెరచివుంది. తను దాన్ని పూర్తిగా మూసినట్టే గుర్తు! అయినా ఆ బేగ్‌లో తనేమీ దాచ లేదు కూడా. ఖాళీగానే వుంటోంది.

జిప్ పూర్తిగా లాగాడు. ఏదో కాగితం మడతలు కనిపించింది. పైకి తీశాడు.

అవి కేబినెట్ సైజు ఫొటోలు. నాలుగున్నాయి.

నాలుగింట్లోను ఓ జంట చాలా క్లోజ్‌గా, చెట్టాపట్టా లేసుకుని నవ్వుముఖాలతో చాలా సంతోషంగా, ప్రేమ సామ్రాజ్యం తనదేనని చాటి చెపుతున్నారు.

ఆ జంట—రాంగోపాల్, వసంత!

7

"నేనడిగినదానికి సూటిగా సమాధానం చెప్పు!" భర్త స్వరం విని ఉలిక్కిపడింది వసంత.

"అడగండి" అన్నది కళ్ళు వాల్చుకుని.

ఎకాఎకిన రామ్‌గోపాల్ ఇంటినుంచి తన యింటి కొచ్చేశాడు ప్రభాకరం. బహుశా ఆ సమయంలో వసంత యింటి దగ్గర వుండదనుకున్నాడు. కాని అతని వూహా నిజం కాలేదు. వసంత హాల్లో కూచుని ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటోంది. అప్పుడు తట్టింది తనకు—అంతక్రితం రోజు తొందరపడి తను ఆమె పన్నెండు గంటల సమ

యంలో లేని విషయం నోరు జారాడు. అందుకే జాగ్రత్త పడివుంటుంది. తను ఏ సమయంలోనైనా రావచ్చునని అనుమానించి తన ప్రియులను కల్సుకోవటానికి పోలేదన్న మాట!

"నువు నన్నెందుకు పెళ్ళిచేసుకున్నావు?"

విస్మయంగా చూసింది భర్తవంక.

"అదేంమాట?"

"నన్నే ఎందుకు చేసుకున్నారని అడుగుతున్నాను."

"పెళ్ళిచూపుల్లో మీరు నాకు నచ్చారు, అందుకని!"

"మీ నాన్న బాగా డబ్బున్నవాడు, నేను సామాన్యమైన ఉద్యోగిని. మీ నాన్న తల్చుకుంటే యింగా బోలెడు కట్నంపోసి చాలా పెద్ద సంబంధమే తెచ్చివుండేవాడు. కాని నన్నే ఎందుకు ఎంచుకున్నాడు?"

"అదేమిటండి, యీ రోజు మీకీ అనుమానమెందుకొచ్చింది? ఎందుకో వింతగా వుంది మీ ప్రవర్తన!"

"వింతగానే వుంటుంది. ఎందుకు నన్ను చేసుకున్నావో తెలుసా? నీకిక నేను తప్పితే మొగుడు దొరకడని! నీ చరిత్ర తెలిసినవాడెవడూ నిన్ను చేసుకోడని అందుకే తొందరపడి నాకిచ్చి ముడిపెట్టేశాడు మీ నాన్న! మా వాళ్ళు అన్ని విషయాలు సరిగా ఎంక్వయిరీ చెయ్యకుండా పెద్ద సంబంధం దొరికింది కదా అని నిన్ను ముడిపెట్టేశారు."

"అసహ్యంగా మాట్లాడకండి. నా చరిత్రకేం వచ్చింది? నాకు మొగుడెందుకు దొరకడు?"

"ఎందుకా, చెడిపోయినదానివి కనక! పెళ్ళికి ముందే రాసక్రీడల్లో మునిగితేలావు గనక!"

"ఆపండి మీ ప్రేలాపన! ఇదా మీ బుర్రలో వున్న

దురూహ! ఇందుకా నిన్నట్నుంచి మీరు నా మీద నిఘా వేసి తిరుగుతున్నది? మీకెవడు చెప్పాడో గాని నా మీద లేనిపోనివి చెప్పి మనసు విరిచాడు. మీరు ఆ మాట పట్టుకుని నన్ననుమానించి మీ నోటికొచ్చినట్టు మాట్లాడుతున్నారు. మీ మగాళ్ళ బుద్ధే అంత! తాళి కట్టిన పెళ్ళాన్ని ప్రాణానికి ప్రాణంగా మెలిగే అర్ధాంగిని అనుమానించి అవమానించడం అనాదిగా మీ మగజాతి కలవాటే!"

"ఉపన్యాసం ఆపు. రాంగోపాల్ నువ్వూ ప్రేమించు కున్నారా లేదా?"

వసంత ఉలిక్కిపడి సర్దుకుంది.

"ప్రేమించుకున్నాం."

"చాలా క్లోజ్‌గా తిరిగారా లేదా?"

"తిరిగాం."

"పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నారు కదూ!"

"అవును. కాని వాళ్ళ పెద్దవాళ్ళు అంగీకరించలేదు."

"అందుకని పెళ్ళి ఎందుకులే అని యిద్దరు శోభనం జరిపేసుకున్నారు. మీ కోరికలు, సరదాలు అన్నీ తీర్చు కున్నారు. అవునా?"

"లేదు, లేదు. మేము హద్దుమీరి ప్రవర్తించలేదు."

"షోర్రుప్! నీ నాలిక తెగ్గోస్తాను. శ్యాంప్రసాద్ తెలుసా?"

"తెలుసు."

"ప్రేమ్‌కుమార్?"

"అతనూ తెలుసు. ఆ ఇద్దరూ నా క్లాస్‌మేట్సు."

"అంతే కాదు. నీ ప్రియులు కూడా."

"ఆపండి. నోటికెంత వస్తే అంతా అనకండి. కాస్త

నా మాట కూడా వినండి."

"ఇంకా ఏం వినాలి? వంచకీ, నిన్ను బ్రతకనివ్వను. నన్నింత మోసం చేస్తావా? నువ్వు నిజంగా అమాయకు రాలివనే అనుకున్నా నిన్నాళ్ళూ! నీ నిజ స్వరూపం బయటపడింది. నీ రంకు నాటకమంతా తెలిసింది. నన్ను మోసంచేసిన నిన్ను ఆ రాంగోపాల్ గాడ్ని, శ్యాంగాడ్ని ప్రేమ్‌గాడ్ని అందర్నీ చంపి పాతేస్తాను. నా కసి తీర్చుకుంటాను."

ప్రభాకరం చేతిలో పొడవాటి కత్తి తళుక్కున మెరిసింది. ఒక్క ఉదుటున వసంతమీద కురికి ఆమె జుట్టు దొరకబుచ్చుకున్నాడు. కత్తిని ఆమె గుండెల్లో దించబోయాడు.

ఆమె చటుక్కున అతని పట్టు విడిపించుకుని కిందికి దొర్లింది. ప్రభాకరం ఆ ఊపుకు నిలదొక్కుకోలేక పక్కకి పడబోయి సర్దుకున్నాడు. ఆ రెండు క్షణాలు చాలు, వసంత తప్పించుకోడానికి!

బయటికి ఒక్కసారిగా పరుగెత్తింది. ప్రభాకరం బయటికి రాకుండా వీధి గుమ్మం తలుపుకి గొళ్ళెం పెట్టేసింది.

ప్రభాకరం గుండె లవిసిపోయాయి. చాలా చురుగ్గా తప్పించుకుంది. తన గురించి పోలీసులకి చెపుతుందేమో? తనని హత్యచేయబోయాడని ఆరోపిస్తుంది. పోలీసులు తనని అరెస్టుచేసి జైల్లో పడేస్తారు.

తను అనుకున్నదొకటి, జరిగిందొకటి! ఈ నలుగుర్నీ చంపి పారేశాక తనే మైపోయినా ఫరవాలేదు. ఏం సాధించకుండానే జైలుపాలైతే ఎలా?

ప్రభాకరం వెంటనే దొడ్డివైపు పరుగెత్తాడు.

చుట్టుపట్లవాళ్ళు అనుమానించడానికి ఆస్కారముంది. ఎవరికీ తమ మధ్య జరిగిన రగడ తెలిసివుండదు. వసంత చాలా తాపీగా రోడ్డుమీదికి పోయింది. తనూ ఏం జరగనట్టే బయటపడాలి!

నెమ్మదిగా దొడ్డివైపునించి వీధిలోకి వచ్చాడు. స్కూటర్ బయటికి తీశాడు.

తిన్నగా గాంధీ పార్కుకి పోనిచ్చాడు.

కాసేపు ముందు కార్యక్రమం గురించి తర్జనభర్జన చేసుకున్నాడు.

శ్యాంప్రసాద్, ప్రేమ్‌కుమార్‌ని ఒకచోటికి చేర్చాలి. ముందుగా తను వాళ్ళతో చేతులు కలిపినట్టు నటించాలి. తన ధ్యేయమంతా రాంగోపాల్‌ని చంపడమేనని వాళ్ళకి నమ్మకం కలిగించాలి. రాంగోపాల్‌ని మట్టుబెట్టడానికి వాళ్ళిద్దరి సహాయం కావాలని అడగాలి.

వాళ్ళిద్దరికీ రాంగోపాల్ అంటే మంట, తప్పక తనకి సహకరించటానికి ముందుకొస్తారు. వాళ్ళు రాంగోపాల్ ఇంటికి చేరుకోవాలి. అక్కడ రాంగోపాల్‌ని హత్యచేసి, అదే సమయంలో వూహించని రీతిలో శ్యాంప్రసాద్‌ని, ప్రేమ్‌కుమార్‌ని అదే కత్తితో పొడిచి చంపెయ్యాలి. తప్పించుకు పారిపోయిన వసంతకోసం వలవెయ్యాలి.

ఈలోపల తన కోసం పోలీసులు గాలిస్తుంటారు. వాళ్ళకి దొరక్కుండా తప్పించుకుని నీలుచూసుకుని వసంతని పైలోకం పంపించెయ్యాలి. దాంతో శత్రు సంహారం పూర్తవుతుంది. తన మనసు చల్లబడుతుంది.

ఆ తర్వాత పోలీసులకి దొరికిపోయినా ఫరవాలేదు. తన కక్ష తీరుతుంది. తనకావలసింది అదే! ప్రతీకార వాంఛ తన నరనరాన్నీ కొరుక్కు తినేస్తోంది.

అయితే శ్యాంప్రసాద్ ఎక్కడుంటేదీ తనకు తెలీదు. డ్రీమ్‌లాండ్ లాడ్జిలో తరచు రూం తీసుకుంటాడు కాబోలు! అయినా అతని పర్మనెంటు అడ్రసు తెలుసు కోవాలి ప్రేమ్‌కుమార్‌ని అడగాలి. వాడికి తప్పక తెలిసే వుంటుంది. వాళ్ళిద్దరు పార్ట్‌నర్స్ కదా! ఒకడి ఆచూకీ మరొకడికి తెలుసు.

అయితే ముందు ప్రేమ్‌కుమార్ దగ్గరికి వెళ్ళి వాడితో స్నేహం కలుపుకోవాలి. వాడి కోరనవ్వును చూస్తూంటే తనకి ఒళ్ళు మండిపోతుంది. కాని తప్పదు, భరించాలి! ఈ ఒక్క రోజే! రేపు ఈ సమయానికి జీవితంలో ఎలానూ వుండడు.

ప్రభాకరం స్కూటర్ భానుగుడి రోడ్డు పట్టించాడు. పదినిముషాల్లో ప్రేంకుమార్ యిల్లు చేరాడు.

8

తన కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్టు వరండాలో నే కూచుని రోడ్డువంక చూస్తున్నాడు ప్రేమ్‌కుమార్.

"హల్లో బ్రదర్, నువ్వొస్తావని నాకు తెలుసు" అన్నాడు ప్రభాకరాన్ని చూసి.

ప్రభాకరంకి కారం రాసుకున్నట్టుంది.

"ఏం, ఎలా అనుకున్నావు?" అన్నాడు నవ్వు పెద వులమీదికి తెచ్చుకోనటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"నాకు జ్యోతిషం తెలుసు నేను చెప్పిన విషయం నిజమేనని గ్రహించే వుంటావు. స్వయంగా చూసి వస్తున్నావని నీ ముఖమే చెపుతోంది."

"అవును. నువు చెప్పింది నిజమే! రాంగోపాల్‌తో వసంతకి సంబంధముంది."

"చూశావా మరి? నీ భార్యను పాడుచేసింది వాడే!

ఓసారి పతనమయిపోయిన ఆడది మరోసారి కావటానికి వెనుతీయదు."

"నీతో పర్సనల్ గా మాట్లాడాలి."

"ఇక్కడ మన విషయాలు మరెవరూ వినరు, పట్టించుకోరు. ఫరవాలేదు, నువ్వు చెప్పాల్సిందేదో ధైర్యంగా చెప్పు."

ప్రభాకరకరం ఊపిరి పీల్చుకుని వదిలాడు.

"నేను రాంగోపాల్ ని చంపెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నాను."

"గుడ్ డెసిషన్."

"అది నా ఒక్కడివల్ల అయేపని కాదు."

"దెన్?...."

"నీ సహాయం కావాలి. హత్య చెయ్యటంలో కాదు. హత్య నేనే చేస్తాను. అది అడ్డంలేకుండా నిరాటంకంగా కొనసాగాలంటే మరో మనిషి సహకారం అవసరం. రాంగోపాల్ నీకూ శత్రువే కదా! ఏమంటావు?"

ప్రేమకుమార్ రెండు నిమిషాలు మౌనం వహించాడు.

"ఓ.కే. నాకభ్యంతరంలేదు. అయితే హత్య చాలా పకడ్బందీగా జరగాలి. నువుగాని, నేను గాని పట్టుబడకూడదు."

"ఇంకో పనిచేస్తే....?"

"ఏమిటది?"

"శ్యాంప్రసాద్ ని కూడా మనతో కలుపుకుంటే...."

"వాడెందుకు. వాడొట్టి రోగ్! హత్య విషయాలు బయటపెట్టినా పెడతాడు, నమ్మకూడదు వాడ్ని."

"మనలో కలిపేసుకుంటే బయటపెట్టడు. తనూ

ఇరుక్కుంటాడు కదా బయట పెడితే!"

"ఆల్ రైట్. వాడికి కబురు పెట్టి రప్పిస్తాను. ఎప్పుడు బయలేరుదాం?"

"రాత్రి పదిదాటాక! రాంగోపాల్ గాడిని వాడింటి దగ్గరే చంపేయాలి. ఇల్లు లోపలికి వెళ్ళి చూశాను. వాడి పడకగది కూడా చూశాను. ఇంట్లో ఓ పనివాడు వంటమనిషి తప్ప ఎవరూ లేరు. వంటమనిషి రాత్రి తొమ్మిదింటికి ఇంటికి పోతుంది. ఇక ఆ ఇంట్లో వుండేది రాంగోపాల్, పనివాడు వెంకన్న మాత్రమే!

లంకంత కొంప. లోపల ఏం జరుగుతున్నదీ ఎవడికీ తెలియదు. గుట్టు చప్పుడు కాకుండా వాడి పని పట్టెయ్యొచ్చు. తప్పించుకోవటం కూడా చాలా తేలిక. సమయం కోసం వేచివుండటానికి ప్రహరీ లోపల చాలా స్థలంవుంది. అన్నీ చెట్లు పొదలు. విశాలమైన ఆవరణ."

"అంతా పరిశీలించే వచ్చావన్నమాట, గుడ్!"

"మనం ముగ్గురం ఎక్కడ కల్సుకోవాలో, ఎన్ని గంటలకి కల్సుకోవాలో ఇప్పుడే నిర్ణయించుకోవాలి."

"అవును. రాత్రి తొమ్మిది దాటాక ఇక్కడే కల్సుకుందాం. ముగ్గురం ఇక్కడ్నించే పోదాం. నీ స్కూటర్ తీసుకురాకు. నాకు చిన్న కారుంది. ముగ్గురం దాంట్లో పోదాం. కారు హాస్టల్ వీధిలో వున్న గారేజిలో పెట్టేస్తాను. గారేజి ఓనర్ నా ఫ్రెండ్. మనం ఎందుకొచ్చిందీ అతనికి తెలియనివ్వం. మన పని పూర్తికాగానే కార్లో పారిపోయి వచ్చేద్దాం."

"ఓ. కే. శ్యాంప్రసాద్ కి కబురు పంపిస్తావు కదూ?...."

"తప్పకుండా!"

ప్రభాకరం స్కూటర్ మీద బయిటికి దారి తీశాడు. అప్పుడే టైం రాత్రి ఏడు కావస్తోంది.

ఇంకో రెండు గంటలు ఎక్కడైనా కాలక్షేపం చేసెయ్యాలి. ఇంటికి వెళ్ళటం ప్రమాదకరం! ఆ నీచు రాలు పోలీసులకిగాని కబురు పెట్టివుంటే వాళ్ళు తన కోసం అప్పుడే వేట ప్రారంభించి వుంటారు.

పిఠాపురం రోడ్డున కాసేపు తిరిగాడు. చివరికి ఊరిచివర వున్న కాలవ దగ్గర కాసేపు కాలక్షేపం చేసేశాడు. టైం ఎనిమిదిన్నరయింది.

స్కూటర్ స్టార్టు చేశాడు. భానుగుడి దాటి కొండయ్యపాలెంలో వున్న తన స్నేహితుడి దగ్గరకి వెళ్ళాడు. స్కూటర్ అతని యింట్లో పెట్టాడు. దార్లో ట్రబులిచ్చిందని, రేపు తీసుకుపోతానని చెప్పాడు.

అతను నమ్మాడు.

9

"అంతా రెడీ! శ్యాంప్రసాద్ కూడా వచ్చాడు. నీతో మాట్లాడటానికి బిడియపడుతున్నాడు" అన్నాడు ప్రేమ్‌కుమార్.

ప్రభాకరం వరండాలోనే కూచున్న మరో వ్యక్తిని శ్యాంప్రసాద్‌గా గుర్తించాడు. పలకరింపుగా నవ్వాడు.

శ్యాంప్రసాద్ లేచి ప్రభాకరం దగ్గరికొచ్చి చేయి చాచి కరచాలనం చేశాడు.

"సో, ఉయ్ ఆర్ ఫ్రెండ్స్! మన ముగ్గురి ధ్యేయం ఒకటే! రాంగోపాల్‌ని మట్టుపెట్టడం."

"ఎస్. కాని వాడ్ని నా చేతుల్లోనే చంపాలి. ఆ ఛాన్స్ నాది. అప్పుడే నా కసి తీరుతుంది."

"ఓ. కే. మేమిద్దరం జస్టు నీకు అసిస్టు చేస్తాం. పని

నువ్వే పూర్తి చెయ్యి."

"ఇక బయల్దేరుదామా?" అన్నాడు శ్యాంప్రసాద్.

ప్రేమ్‌కుమారు చిన్న కారు బయటికి తీశాడు.

ముగ్గురు ఎక్కారు.

కారు కదిలింది. హాస్పిటల్ వీధికి పరుగెత్తింది.

పది నిమిషాల్లో గమ్యస్థానం చేరారు.

"మీ రిద్దరూ యిక్కడే దిగిపోండి. నేను కారుని మా ఫ్రెండ్ గారేజిలో పెట్టి వస్తాను" అన్నాడు ప్రేమ్‌కుమార్.

వెనక డోరు తెరచుకొని ప్రభాకరం, ముందు సీట్లోంచి శ్యాంప్రసాద్ క్రిందికి దిగారు.

ప్రభాకరం పేంటు తడుముకున్నాడు. బొడ్లోనించి దోపిన పదునైన కత్తి చేతికి తగిలింది. అతని గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది.

ఈ రాత్రి తను మూడు నిండుప్రాణాలు తియ్యబోతు న్నాడు. రక్తం అంటేనే భయపడి దానికి దూరంగా పారిపోయే తను యీ రోజు హంతకుడిగా మారి మూడు ప్రాణాలు పొట్టబెట్టుకోబోతున్నాడు. ముగ్గురి వేడినెత్తురు రుచిచూడబోతున్నాడు.

ఎంతలో ఎంత మార్పు? ఎంతో సాత్వికుడిగా మంచి వాడిగా, పదిమందిలోనూ పరువుమర్యాదలతో అప్సరస లాంటి భార్యతో హాయిగా జీవితం వెళ్ళబోస్తున్న తనని పరిస్థితులు హంతకుడిగా, నేరస్థుడిగా మార్చివేశాయి. తనని పతనానికి, పాతాళానికి దిగజార్చుతున్నాయి.

అయినా తప్పదు, తనని ప్రత్యక్షంగాను పరోక్షం గాను మోసం చేసిన యీ దుష్టుల్ని, కిరాతకుల్ని తుద ముట్టించాలి. అంతే!

ప్రేమ్‌కుమార్ వేగంగా అడుగులు వేస్తూ దగ్గరి కొచ్చాడు. "ఓ.కే. పదండి పోదాం. వీధివైపు యింకా జనసంచారముంటుంది. పెరటివైపునించి గోడ దూకి లోపలికి ప్రవేశిద్దాం. అటు ఎవరూ మసలరు యీ సమయంలో" అన్నాడు.

ముగ్గురు రాంగోపాల్ యింటి వెనకవైపుకి ఒకరి తర్వాత ఒకరుగా చేరుకున్నారు. ప్రహారీగోడ ఎత్తుగా వుంది. అందరిలోను ప్రేమ్‌కుమార్ పొడగరి.

"మీ రిద్దరూ ముందు దూకండి. నేను చివరిగా గోడెక్కుతాను. మీ యిద్దర్నీ పైకి ఎక్కించటానికి నేనుండాల్సిందే!" అన్నాడు ప్రేమ్‌కుమార్.

గోడ దూకి లోపలికి ప్రవేశించారు.

గదుల్లో యింకా లైట్లు వెలుగుతున్నాయి.

రాంగోపాల్ యింకా నిద్రపోలేదన్నమాట!

సరే, అదీ మంచిదే, అడగాల్సిన నాలుగు మాటలూ వాడి మొఖాన అడిగేసి వాడ్ని ఎందుకు చంపాల్సి వచ్చినదీ చెప్పి మరీ చంపొచ్చు అనుకున్నాడు ప్రభాకరం.

"మీ రిద్దరూ యీ క్రోటన్స్ ప్రక్కనే వెయిట్ చెయ్యండి. అవసరపడినపుడు పిలుస్తాను" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"అలాగే" అన్నారిద్దరు.

'ముందు రాంగోపాల్‌ని చంపిపారేసి ఆ తర్వాత వీళ్ళిద్దర్నీ ఒక్కరొక్కర్నే లోనికి పిలిచి పొడిచి చంపెయ్యాలి. అప్పుడు ఒకడికి మరొకడు సాయం రాకుండా తన చేతిలో నిశ్శబ్దంగా ఛస్తారు' అప్పటికప్పుడే తన పథకాన్ని పటిష్టంగా రూపొందించుకొన్నాడు ప్రభాకరం.

లోపలికి మెల్లిగా అడుగులు వేస్తూ పరిసరాలు గమనిస్తున్నాడు ప్రభాకరం.

హాల్లో ఎవరూ లేరు. వెంకన్న చెప్పిన మాటల్నిబట్టి రాంగోపాల్ పడకగది మేడమీద వున్నట్టు తను గ్రహించాడు. ప్రేమ్‌కుమార్ కూడా చూచాయగా ఆ గది గురించి చెప్పాడు.

మెల్లగా మెట్లెక్కాడు.

మేడమీద రెండు గదులున్నాయి. ఒక దానిలో లైటు వెలుగుతోంది. మరో గది చీకటిగా వుంది. వెలుతురున్న గదే రాంగోపాల్ ది అయ్యుండాలి.

ఊపిరి బిగబట్టి అడుగులు వేస్తున్నాడు.

గది దగ్గర ఆగాడు. నిశ్శబ్దంగా వుంది.

తోశాడు. గడియ వేసిలేదు. తెరుచుకుంది.

కుర్చీలో కూచుని ఏదో రాసుకుంటున్న వ్యక్తి చటుక్కున పక్కకి తిరిగి చూశాడు.

ప్రభాకరం అతన్ని గుర్తుపట్టాడు. ఫోటోలో వ్యక్తి.

అతనే రాంగోపాల్!

"ఎవరు మీరు?" చటుక్కున కుర్చీలోంచి లేచాడు.

"నేనెవరో తెలీదా? నీ ప్రేయసి, నీ ఉంపుడుకత్తె వసంతకి తాళికట్టిన మొగుణ్ని! కుక్క ముట్టిన కుండలో నీరు తాగుతున్న వాడ్ని. అర్థమైందా నేనెవరో?"

"మీరు ప్రభాకరం కదూ! రండి కూచోండి. మిమ్మల్ని రెండు మూడుసార్లు చూశాను దూరంనించి. దగ్గర్నించి చూడగానే గుర్తుపట్టలేకపోయాను."

"సరే, యీ ఊకదంపు కబుర్లెందుకు? నీకు రోజులు నిండిపోయాయి. దేవుడ్ని ప్రార్థించుకో! పరాయివాడి

పెళ్ళాన్ని కోరే నీలాంటి నీచుడు బ్రతికుండకూడదు."

"ఆగు, ఏమిటి నువ్వంటున్నది?"

"వసంతని పెళ్ళిచేసుకుంటానని పాడు చేశావు. నువ్వు పాడుచేసినదాన్ని దాని తండ్రి నాకు అంటగట్టి చేతులు దులుపుకున్నాడు. నేను జరిగిన విషయం తెలీక ఆ నీచురాల్ని నా ఆరాధ్య దేవతగా ఇన్నాళ్ళు చూసుకుంటున్నాను—కాని అది నా కళ్ళు గప్పి నీతో ఇంకా రంకు సాగిస్తూనే వుంది. అందుకే నువ్వు పెళ్ళి కూడా చేసుకోవడం మానేశావు. అవసరం తీరిపోతోంది కదా!"

"అన్యాయంగా మాట్లాడకు. వసంతతో నాకే విధమైన సంబంధమూ లేదు. వసంత నిప్పులాంటి పిల్ల. ఆమె చెడిపోయిన మనిషి కాదు. అలాంటి భార్య దొరకటం నిజంగా పూర్వజన్మ సంకృతం. మీరు ఆమెను అపార్థం చేసుకుని అవమానిస్తున్నారు...."

"నోర్ముయ్! చెడిపోయినదాన్ని సమర్థించక ఏం చేస్తావు? నువ్వు చేసిన పాపాన్ని, అది నాకు చేసిన ద్రోహాన్ని యీ రోజుతో అంతం చెయ్యాలనుకుంటున్నాను...." ముందుకి ఉరికాడు ప్రభాకరం. అతని చేతిలో కత్తి లైటు వెలుగులో మెరిసింది.

"ఆగు. నేను చెప్పేది కాస్త విను. ఆ తర్వాత నువ్వు నాకే శిక్ష విధించినా ఆనందంగా అనుభవిస్తాను. దయచేసి విను."

ప్రభాకరం అతని మాటలు వినిపించుకోలేదు. కత్తి ఎత్తి డొక్కలో పొడవబోయాడు.

కాని అతని చెయ్యి గాల్లోనే ఆగిపోయింది.

ఎవరో పట్టుకున్నారు చేతిని.

వెనక్కి తిరిగి చూశాడు ప్రభాకరం.

వెంకన్న!

"బాబుగారి సేయితుడ్నని చెప్పి ఫోటో ఎవరిదని అడిగినప్పుడే అనుకున్నానుకో నువ్విలాంటి పనేదో సేత్తావని, మా బాబుగారిమీదికి కత్తి ఎత్తుతావా? నీకెంత దయిర్యం? ఈ వెంకన్న బతికుండగా మా బాబుగారిమీద సీమ కూడా వాలనియ్యడు. ఏటను కున్నావో?"

వెంకన్న కళ్ళు నిప్పులు కురిపిస్తున్నాయి.

రాంగోపాల్ నించున్న చోటినించి ఒక్క అంగుళం కూడా కదల్లేదు—జాలిగా ప్రభాకరంవంక చూశాడు.

వెంకన్న ప్రభాకరం చేతిలోని కత్తిలాగి పక్కన పడేసి, పై తువ్వాలుతో అతని రెండు చేతులు పెడ రెక్కలు విరిచి కుర్చీకి కట్టేశాడు.

ప్రభాకరం గింజుకున్నాడు. అరిచి ప్రేమ్‌కుమార్ని శ్యాంప్రసాద్‌ని పిలుద్దామనుకుని అంతలో నే ఆ ప్రయత్నం విరమించుకున్నాడు, అరిస్తే వీళ్ళు జాగ్రత్త పడవచ్చు. తన పథకం ఒక్కసారిగా తల్లక్రిందులయింది.

"ఇప్పటికైనా నే చెప్పేది విను. వసంత, నేను కాలేజీలో చదువుకుంటున్నప్పుడు ప్రేమించుకున్నమాట వాస్తవమే. ఆమె బియ్యే ఫస్టియ్యర్ చదువుతుండగా నేను బియస్సీ ఫైనల్ చదువుతున్నాను. ఆమె అందం, నడవడి, నమ్రత నన్నాకర్షించింది. ఆమెతో పరిచయం పెంచుకున్నాను. ఆమె కూడా నా పట్ల ఆసక్తి కనపరి చింది. ఒకరి మనసు ఒకరికి విప్పి చెప్పుకున్నాం. పెళ్ళి చేసుకోటానికి నిర్ణయించుకున్నాం.

"నేను ఎమ్మెస్సీ చదవటానికి వైజాగ్ వెళ్ళాను. ఓ ఆర్నెల్లు మా మధ్య ఎడబాటు కలిగింది. వసంత

బియ్యే రెండో సంవత్సరంలో వుండగా, మా పెళ్ళి ప్రసక్తి మా నాన్నగారివద్ద తెచ్చాను. ఆయన కోపంతో మండిపోయారు.

"ఆయనకి కులాలు మతాలు అంటే మహా పట్టింపు. మా ఇద్దరి కులాలు ఒకటి కాదు. అదీగాక వసంతకన్నా ఎన్నో రెట్లు పైనున్నవాళ్ళం. మాకన్నా ఆస్తిలోను అంతస్తులోను వసంత వాళ్ళు చాలా కిందే వున్నారు. అది కూడా ఒక కారణమయింది మా పెళ్ళి కాకుండా చెయ్యటానికి.

"ఓ సంవత్సరం పాటు ఇద్దరం ఓపిగ్గా వేచివున్నాం, పెద్దవాళ్ళ మనసులు మారి పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటారని! కాని, మా ఆశ అడియాసే అయింది. నేనా స్వతంత్రుడ్ని కాదు. నాన్నతో తెగతెంపులు చేసుకుని పోతే ఈ లోకంలో ఎలా బతికేది? అందునా వసంతతో ఎక్కడికి పోను? వసంత లేని లోకం ఊహించుకోలేను.

"ఆర్థికంగా స్వతంత్రం సంపాదించుకున్నాక వసంతని పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకున్నాను. ఎమ్మెస్సీ ఫైనల్ చేస్తూనే ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చేస్తూండేవాడ్ని. కాని ఏ ప్రయత్నమూ కలిసిరాలేదు.

"ఇంతలో పిడుగులా వసంత పెళ్ళి శుభలేఖ నన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చింది. నాకు లోకమంతా చీకటై పోయినట్టయింది. అంతే! ఆ తర్వాత నేను మళ్ళీ వసంతని కలవలేదు. రెండు మూడుసార్లు మీతో వుండగా సినిమా థియేటర్ల దగ్గర, మెయిన్ రోడ్‌లోను చూశాను, అంతే! అంతకు మించి వసంతకు నాకు మధ్య ఎలాంటి పాడు సంబంధమూ లేదు. నా మాటలు నమ్మండి!"

రాంగోపాల్ కంఠం రాను రాను జీరపోయింది. అతను చెప్పినదంతా నిశ్శబ్దంగా విన్నాడు ప్రభాకరం.

వెంకన్న ఓ పక్కగా నిలబడి యజమాని వంక దీనంగా చూస్తున్నాడు.

"మీకు నామీద, వసంతమీద, ఎవరో లేనిపోనివి చెప్పి మనసు విరిచేశారు. వసంత నిజంగా దేవత! అలాంటి మనిషిని అనుమానించటం ఘోరం. ఆమెపై నున్న పవిత్రభావం యిప్పటికీ నానుండి చెరిగిపోలేదు."

"నువ్వు చెప్పింది నిజమనే నమ్మివుందేవాణ్ని. కాని నువ్వు వసంత చెంపా చెంపా రాసుకుంటూ, చెయ్యి చెయ్యి పట్టుకొని తీయించుకున్న ఫోటోలు అబద్ధం చెప్పవు."

రాంగోపాల్ విషాదంగా నవ్వాడు.

"ఆ ఫోటోలు ఓసారి పిక్నిక్‌లో నా స్నేహితుడు తీసినవి. అవి మొన్నటివరకు నా దగ్గర కాపీలుందేవి. వసంత పెళ్ళయ్యాక అవి వుండటం మంచిదికాదని, నేనే చించిపారేశాను."

"నేను నిన్ననే వాటిని కళ్ళారా చూశాను."

"అవును. నెగిటివ్ వుంటే ఎన్ని కాపీలయినా తియ్యవచ్చును. ఆ కాపీలు మీకు యెలా చేరివుంటాయో కూడా ఊహించగలను. ఆ రోజు ఆ ఫోటోలు తీసిన నా స్నేహితుడి పేరు ప్రేమకుమార్. మీకు ఆ కాపీలు పంపించే అవకాశం అతనొక్కడికే వుంది. ఎంచేతనంటే నెగిటివ్స్ అతని దగ్గరే వున్నాయి కనక."

ప్రభాకరం కాసేపు మాట్లాడలేదు.

"ప్రేమ్‌కుమార్‌కి ఆ కాపీలు నాకు పంపాల్సిన అవసరమేముంది?"

"మీ కిక్కడ మరో సంగతి చెప్పాలి. నాకు ఇద్దరు స్నేహితులుండేవారు. నాతోపాటు చదువుకున్నారు. ఒకడు ప్రేమ్‌కుమార్, మరొకడు శ్యాంప్రసాద్! వాళ్ళిద్దరికీ వసంత నాకు మధ్య నడిచిన ప్రేమ విషయం బాగా తెలుసు. పిక్నిక్‌లో వద్దంటున్నా ప్రేమ్‌కుమార్ మా యిద్దర్ని దగ్గరగా నిలబెట్టి ఫోటోలు తీశాడు. అప్పట్లో అదో సరదా, థ్రిల్. కాదనలేకపోయా మిద్దరం.

"కాని వాడు ఆ తర్వాత ఆ ఫోటోలు చూపించి నన్ను వసంతని బ్లాక్‌మెయిల్ చేస్తాడని అప్పట్లో ఊహించలేకపోయాను. వాడు, శ్యాంప్రసాద్ కూడా వసంతతో అసభ్యంగా ప్రవర్తించబోయి చెంపదెబ్బలు తిన్న సందర్భాలున్నాయి. వసంత మూలంగా వాళ్ళిద్దరు నాకు శత్రువులయ్యారు కూడా."

ప్రభాకరం తల తిరిగిపోతోంది. అయితే ప్రేమ్‌కుమార్ చెప్పిన కథ, శ్యాంప్రసాద్ ఆడిన నాటకం అంతా బూటకమేనా! వసంత నిజంగా చెడిపోలేదా?

"అయితే—వసంత శ్యాంప్రసాద్ డ్రీమ్‌లాండ్ లాడ్జిలో కల్సుకోవటం, ప్రేమ్‌కుమార్ని అతనింటిదగ్గిర కల్సుకోవటం—యిది కూడా ఉత్తదేనంటావా? శ్యాంప్రసాద్ వసంతకి రాసిన ఉత్తరం నేనే స్వయంగా చూశాను. వసంత ప్రేమ్‌కుమార్ని వాడింట్లో కల్సుకోవటం కూడా నా కళ్ళతో నేనే చూశాను."

"ఒకప్పుడు మన కళ్ళు చెవులుకూడా మనల్ని మోసం చేస్తాయి. ప్రేమ్‌కుమార్ని వసంత కల్సుకోవటానికి ప్రబలమైన కారణముంది. ప్రేమ్‌కుమార్ తను తీసిన ఫోటోలు మీకు చూపించి తన జీవితం నాశనం చేస్తానని వసంతని బెదిరించాడు. తనని కల్సుకుని ఆ ఫోటోలు, నెగిటివ్స

తీసుకోవాలని వసంత ప్రేమ్‌కుమార్‌ని ప్రాధేయపడా లని అతనింటికి వెళ్ళింది. కాని అతను వాటికి ప్రతిఫలంగా వసంత నే కోరాడు. వసంత భద్రకాళిలా విరుచుకు పడింది! 'నా భర్తకి అసలు విషయం చెప్పేసి క్షమాపణ కోరుకుంటాను. ఆయన దయతో క్షమిస్తారు. ఆయన మనసు ఉన్నతమయింది. నీ లాంటి నీచుడికి లొంగటం యీ జన్మలో జరగని పని!' అంటూ దూషించి వసంత తిరిగొచ్చేసింది. అది మీరు చూసి అపార్థం చేసు కున్నారు."

"ఇదంతా నీ కెలా తెలుసు?"

"వెంకన్నా, వసంతని యిలా తీసుకురా!" అన్నాడు రాంగోపాల్ ప్రశాంతంగా.

ప్రభాకరం నిర్ఘాంతపోయి చూశాడు.

"సాయంత్రం వసంత నా దగ్గరకొచ్చి మీరు తనని హత్య చేయబోయారని, తప్పించుకు వచ్చానని చెప్పింది. అంత క్రితం శ్యాంప్రసాద్ గురించి, ప్రేమ్‌కుమార్ గురించి మీరు అడిగారని, తను నిజం చెప్పబోతే విని పించుకోకుండా తనపై కత్తితో దాడి చేశారని, తనకి దిక్కుతోచక, యెలాగో తప్పించుకువచ్చానని చెప్పి నా సహాయం కోరింది. మీరు తనని అనుమానించి, చివరికి హంతకుడిగా మారిపోతున్నారని యేడ్చింది. నేను ప్రస్తుతానికి ఆమెని యిక్కడే వుండమని వెంకన్న తోడుగా వుంటాడని, యీ లోపల మీకు విషయం నచ్చచెపుతా నని చెప్పాను."

వెంకన్న వెంట లోనికొచ్చిన వసంత ప్రభాకరాన్ని కట్టిపడెయ్యటం చూసి, "అయ్యయ్యో! అదేమిటండీ, ఎవరిలా కట్టేశారు? వెంకన్నా, అయ్యగారి కట్లు ఊడ

దియ్యి" అన్నది ఆత్రంగా.

వసంతని చూడగానే భోరుమని యేడ్చేశాడు ప్రభాకరం.

"నన్ను క్షమించు వసూ! రాక్షసుడిలా, పశువులా ప్రవర్తించాను" అన్నాడు.

వసంత అతని తల అక్కున చేర్చుకొని ఓదార్చింది.

గుమ్మం దగ్గిర అలికిడికి అందరూ అటు చూశారు.

ఎదురుగా శ్యాంప్రసాద్, ప్రేమకుమార్ నిల్చుని వున్నారు. వాళ్ళిద్దరి చేతుల్లోను పదునైన కత్తులు తళ తళ మెరుస్తున్నాయి.

"నువ్వు యెంత సేపటికీ రాకపోపోతే ఏమయిందోనని మేమిద్దరం వెళొచ్చాం. పాపం ఇక్కడ మీరు ఒకళ్ళ నొకళ్ళు ఓదార్చుకుని ఒకటైపోతుంటే చూడలేక పోతున్నాం.

ఈ వసంత వగలాడి. మా యిద్దర్నీ కొట్టి అవమా నించింది. మా ప్రేమ తిరస్కరించింది. అప్పుడే మే మిద్దరం ప్రతిజ్ఞ పట్టాం. దీనికి పెళ్ళి కాకుండా చెయ్యా లనుకున్నాం.

రాంగోపాల్ తండ్రితో యిది చెడ తిరిగి చెడిపోయిం దని, అలాంటిదాన్ని కోడలిగా చేసుకోవద్దనీ చెప్పి రాం గోపాల్‌తో పెళ్ళి కాకుండా చెయ్యగలిగాం. కాని యెలాగో నీతో దానికి పెళ్ళైపోయింది.

మాకు దక్కనిదాన్ని నువ్వు దక్కించుకుంటే చూస్తూ వూరుకునే దద్దమ్మలం కాదు. ప్లాన్ వేశాం. నువ్వు చూస్తుండగా శ్యాం నీ పెళ్ళానికి ఉత్తరం అందజేసి నట్టు నటించాడు. అది చదివి నువ్వు నీ పెళ్ళాన్ని అనుమా నించావు. దాన్ని నేను యింకా బలపరిచాను.

రాంగోపాల్ తో వసంత దిగిన ఫోటోలు నెగిటివ్స్ యిస్తాను రమ్మని మా యింటి నౌఖరుతో వసంతకి నువ్వు లేని టైంలో కబురెట్టాను. శ్యాంగాడితో ముందే చెప్పాను, యిలా రప్పిస్తానని. వాడు సరిగ్గా నీతో అదే మాట చెప్పాడు. నువ్వు వసంత నాతో గడుపుతోందని అపోహపడేలా సీన్ సృష్టించాం.

దీన్ని నీ చేత నే చంపించేద్దామనుకున్నాం. మాకు యీ రాంగోపాల్ మీద కసి, ద్వేషం. అందుకే వాణ్ణి కూడా నీ చేత చంపించేలా వల పన్నాం. నేను నువ్వు రాం గోపాల్ ఇంట్లో వెంకన్నతో మాట్లాడుతుండగా ఫోటోలు నీ స్కూటర్ ఎటాచ్ లో దాచాను.

నీకు అనుమానం తల కెక్కిపోయింది. పెళ్ళాన్ని చంపబోయి విఫలమయ్యావు.మమ్మల్ని సహాయం కోరావు, రాంగోపాల్ని చంపడానికి! మా క్కావలసిందీ అదే! కాని యిక్కడికొచ్చాక మీ రిద్దరూ 'భాయ్ భాయ్' అంటూ ఒకటైపోయారు.

మీ మొగుడూ పెళ్ళాల్నిద్దర్నీ చంపి ఆ కేసు యీ రాంగాడిమీద రుద్దేస్తే మీ అందరి కథా ముగిసి పోతుంది....'' అంటూ మెరుపు దాడి చేశాడు ప్రేమ్ కుమార్.

కాని, వెంకన్న ఒక్కసారిగా ప్రేమ్ కుమార్ మీదికి లంఘించి అతన్ని ఒడిసిపట్టుకున్నాడు.

శ్యాంప్రసాద్ వసంతమీదికి ఉరికాడు. కాని మరు క్షణంలో "అబ్బా!'' అంటూ నేలకూలిపోయాడు. అతని గుండెల్లోంచి వెచ్చటి నెత్తురు ఫౌంటెన్లా విర జిమ్మింది.

విస్తుపోయి చూశాడు ప్రేమ్ కుమార్.

రాంగోపాల్ చేతిలో వున్న రివాల్వర్ పొగలు కక్కుతోంది. వెంకన్న ప్రేమకుమార్ని వదిలేసి, "బాబూ!" అంటూ ముందుకి రాబోయాడు.

ప్రేమకుమార్ ఆ అవకాశాన్ని ఉపయోగించుకో బోయాడు. కాని మరోసారి రాంగోపాల్ చేతిలోని రివాల్వర్ చప్పుడు చెయ్యకుండా గర్జించింది.

ప్రేమకుమార్ నేలకూలాడు.

ప్రభాకరం, వసంత నిర్ఘాంతపోయి చూస్తున్నారు.

"బాబూ, యెంత పని చేశారు?" అంటున్నాడు వెంకన్న.

రాంగోపాల్ జీవంలేని నవ్వు నవ్వాడు.

"వీళ్ళిద్దరూ బతికితే యింకా యెన్నో కాపురాలు కూలదోస్తారు. అందుకే వీళ్ళని పైకి పంపేశాను. నా కెలాగూ పెళ్ళాం పిల్లలు లేరు. నే నేమయిపోయినా ఫరవాలేదు. కాని సుఖంగా కాపురం చేసుకుంటున్న వసంత జీవితం నాశనమయితే నేను చూడలేను. అందుకే యిందుకు సాహసించాను. ఆత్మరక్షణకోసం యీ రివాల్వర్ కి యిదివరకే లైసెన్సు తీసుకున్నాను. దీనికి సైలెన్సర్ కూడా అమర్చాను. ఇలాంటి అవసరం రాకూడదనుకున్నాను. కాని తప్పలేదు."

"నన్ను క్షమించండి. ఇదంతా నా వల్లనే వచ్చింది" క్షమాపణ చెప్పుకుంటున్నాడు ప్రభాకరం.

"బాబూ! మీరు ఖూనీకోరుగా అందరూ చెప్పుకోవటం నేను వినలేను. మీకు పిచ్చిపడితే సూశ్శైను. మీరు ఎంటనే యిక్కడ్నించి ఎళ్ళిపోండి. ఈళ్ళిద్దర్నీ నేనే సంపేనని పోలీసోళ్ళకి చెప్పి దొరికిపోతాను. ఆ తుపాకీ యిలాగివ్వండి" అంటూ వెంకన్న రాంగోపాల్

చేతిలోని రివాల్వర్ లాక్కోబోయాడు.

"వెంకన్నా! నువ్వు నాకు తండ్రిలాంటివాడివి. నువ్వు చెయ్యని నేరం నువ్వు నెత్తిన వేసుకుంటూ నన్నా నే నొప్పుకోను. నన్ను వదులు....ప్రభాకరం! మీరు వసంతని తీసుకుని వెంటనే యింటికి వెళ్ళిపోండి! ఊఁ, ప్లీజ్ గో అవే!"

వెంకన్న ఏడ్చేస్తున్నాడు.

వసంత కళ్ళ నీళ్ళతో తన కాపరం నిలబెట్టిన రాంగోపాల్ వంక దేవుణ్ని చూసినట్టు చూస్తోంది.

రాంగోపాల్ ఫోన్ దగ్గిరికి వెళ్ళాడు.

"హల్లో, పోలీస్ స్టేషన్...." అంటున్నాడు.

ప్రభాకరం, వసంత హృదయ భారంతో ఆ యింటి నించి బయటపడ్డారు.

—: అయిపోయింది :—